

**GYERMEKEIK
IS UTÁNUK
NICOLAS
MATHIEU**

Fordította Király Katalin

**GYERMEKEIK
IS UTÁNUK
NICOLAS
MATHIEU**

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez.
Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető
felelőssé az abban foglaltak bármilyen mű felhasználásáért.

**INSTITUT
FRANÇAIS**
BUDAPEST

Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication (P.A.P.) Kosztolányi,
a bénéficié du soutien de l'Institut français en Hongrie.

Ez a mű a Magyarországi Francia Intézet támogatásával a Kosztolányi Könyvtámogatási
Program (P.A.P.) keretében jelent meg.

Nicolas Mathieu: *Leurs enfants après eux*

© Editions Actes Sud – Arles 2018

Published by arrangement with SAS Lester Literary Agency & Associates

Hungarian translation © Király Katalin, 2021

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2021

Borítófotó © Alexa Brunet / Saif Images

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

ISSN 2064-2989

ISBN 978 963 493 162 1

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu

és a facebook.com/typotexkiado oldalakon értesülhet.

Typotex Kiadó

Alapította Votisky Zsuzsa, 1989

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók

és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Németh Kinga

Főszerkesztő: Horváth Balázs

Felelős szerkesztő: Szabolcsi János

Tördelés: Fodor Gábor

Borítóterv: Somogyi Péter

Készült a Multiszolg Bt. nyomdájában

Felelős vezető: Kajtor Bálint

Oscarnak

*... és voltak, akiknek nem maradt emlékük:
kimúltak, mintha nem is lettek volna,
születtek, mintha nem is születtek volna,
éppígy gyermekeik is utánuk.*

Jézus, Sírák fiának könyve 44,9

I.

1992

Smells Like Teen Spirit

1

A tóparton álló Anthony maga elé bámult.

A tűző napsütésben a tó vize súlyosnak tűnt, mint az olaj. A bársonyos felszín meg-megborzongott, amint egy ponty vagy csuka tovasiklott alatta. A fiú a levegőbe szimatolt. A levegőből ugyanúgy iszap és forróságtól ólomszürke föld szaga áradt. A fiú immár széles hátát szeplőpöttyökkel hintette tele a július. Csak egy ócska focisortot meg egy hamis Ray-Ban napszemüveget viselt. Tikkasztó volt a forróság, de nem lehetett mindent erre fogni.

Anthony nemrégiben töltötte be a tizennegyedik évét. Uzsonnára beburkolt egy egész bagettet ömlesztett sajttal. Éjszakánként néha előfordult, hogy dalokat szerzett fülhallgatóval a fején.

A szülei seggfejek voltak. A következő tanévben kilencedikbe megy.

Ami a kuzint illeti, ő magasról tett az egészszre. Elnyúlt a szuper fürdőlepedőjén, amit a piacon vett Calvinban, Korzikán abban az évben, amikor ott voltak nyári táborban, félig-meddig elbóbiskolt. Még így heverészve is magasnak látszott. Akárki könnyen huszonkét-huszonhárom évesnek nézhette. A kuzin egyébként rá is játszott erre, hogy bejusson olyan helyekre, ahol nem volt semmi keresnivalója. Kocsmákba, éjszakai bárókba, csajokhoz.

Anthony előkotort egy spanglit a sortjába gyömöszölt cigisdobozból, és megkérdezte a kuzint, mi a véleménye, nem érzi-e néha ő is, hogy minden halál unalmas.

A kuzin nem moccant. A bőre alatt élesen kirajzolódtak az izmai. Időnként egy légy ereszkedett a hóna alatti redőre. Olyankor meg-meg-

borzongott a bőre, mint egy lóé, ha bögöly bosszantja. Anthony nagyon szerette volna, ha ő is ilyen, vékony, izmos felsőtestű. Minden este fekvőtámaszokkal és hasizomgyakorlatokkal gyötörte magát a kuckójában. De ez nem az ő műfaja. Maradt ugyanolyan szögletes, vaskos, mint egy darab marhahús. Egyszer előfordult a suliban, hogy egy felügyelő rászállt valami gajra ment focilabda ügyében. Anthony mondta neki, hogy rendezzék le odakint. De annak esze ágában se volt kimenni. Ráadásul a kuzin Ray-Banje igazi volt.

Anthony meggyújtotta a cigijét, és sóhajtott. A kuzin tudta jól, mit akar. Anthony napok óta nyúzta, hogy húzzanak már el körülnézni a környékbeli pucérsegg-strandra, amelyet egyébként túlzott optimizmussal ők maguk neveztek el így, noha szinte csak *topless* csajokat lehetett ott látni, azokat is alig. Akárhogyan is, Anthony valósággal megveszett érte.

- Na, akkor menjünk.
- Nem – mordult a kuzin.
- Na! Kéérlek.
- Most nem. Inkább menj fürödni.
- Hát jó...

Anthony rámeredt a vízben tükröződő fura, ferde tekintetére. Jobb szemhéja mintha mintha mindig lustán, félig lecsukódna, eltorzítja az arcát, folyton mogorva arckifejezést kölcsönöz neki. Ez is a ciki dolgok közé tartozik. Mint ez a forróság, amely fogva tartja, ez a szűk, formátlan test, ez a 43-as lábméret és az összes pattanás, amely az arcán virít. Fürödni... Vannak ötletei a kuzinnak. Anthony kiköpött a foga közül.

Egy évvel korábban megfulladt a Colin fiú. Július 14-e volt, könnyű megjegyezni. Azon az estén a környékbeliek tömegesen lepték el a tópartot és a ligetet, hogy le ne maradjanak a tűzijátékról. Tábortüzeket gyújtottak, grilleztek. Mint mindig, most is kitört a balhé nem sokkal éjfél után. A kimenős katonák belekötöttek a ZUP-os¹ arabokba, majd a hennincourt-i tahók is belekeveredtek a csetepatéba. Végül beszálltak a kemping törzsvendégei, többnyire fiatalok, de akadt néhány családapa

is, pocakos, vörösre égett belgák. Másnap rengeteg zsíros papírt találtak, vért az ágak hegyén, törött palackokat, sőt még egy Optimist dingit is a hajósklubból, fennakadva egy fán; az nem semmi volt. Viszont a Colin fiút nem találták meg.

Pedig ez utóbbi tényleg a tóparton töltötte az estét. Biztosan lehetett tudni, mert a cimboráival érkezett, akik később valamennyien tanúsították. Teljesen átlagos kölykök, akiket Arnaud-nak, Alexandre-nak vagy Sébastiennnek hívtak, frissen érettségiztek, még jogsijuk se volt. Azért jöttek, hogy lássák a hagyományos bunyót, eszük ágában sem volt, hogy maguk is beszálljanak. Csakhogy egyszer csak belekeveredtek a sűrűjébe. A folytatás homályba veszett. Több tanú valóban látott egy fiút, aki sebesültnek tűnt. Csuromvéres pólóról beszéltek, meg egy toroksebről is, olyan volt, mint egy lucskos, sötét mélységekre táruuló, nyitott száj. A kavarodásban senki sem vállalta magára, hogy segítséget nyújtson neki. Reggel a Colin fiú ágya üres volt.

A rá következő napokban a rendőrfőnök csatárlánccal vizslatta át a környező ligetet, miközben bűvárok húzóhálóval kutatták a tó fenekét. A báméskodók órák hosszat figyelhették, amint a narancssárga Zodiac gumicsónakok fel-le hajóznak. A bűvárok hátrabuktak a vízbe egy távoli csobbanással, azután várni kellett halálos csöndben.

Beszélték, hogy Colin anyja kórházban fekszik, nyugtatókkal tele-tömve. Beszélték azt is, hogy felkötötte magát. Vagy hogy látták háló-ingben mászkálni az utcán. Colin papa a helyi rendőrségen dolgozott. Mivel vadász volt, és természetesen mindenki úgy hitte, hogy az arabok keze van a dologban, többé-kevésbé arra számítottak, hogy megtorlás következik. Az apa volt az a zömök fickó, aki ott állt tar koponyájával a perzselő nap alatt, a tűzoltóhajóban. A partról az emberek figyelték, mennyire mozdulatlan, a kibírhatatlan nyugalmat, meg a koponyáját, amely lassacskán vörösre égett. Mindenki úgy érezte, hogy ez a türelem vérlázító. Azt akarták, hogy csináljon már valamit, legalább megmozdulna, feltenne egy sisakot.

Ami később nagyon felkavarta a lakosságot, az az a fénykép volt, amely az újságban jelent meg. A fényképen a Colin fiúnak jókora feje volt, meglehetősen rút és sápadt, ami egy szó, mint száz, illet egy áldozathoz. A haja oldalt begöndörödött, a szeme gesztenyebarna, és piros póló volt rajta. A cikk megemlítette, hogy jeles eredménnyel érettségizett. Ismerve a családját, ez azért nagy dolog volt. Nem semmi, vélekedett Anthony apja.

Végül a holttest nem került elő, és Colin papa újra munkába állt, nem csinált semmiféle balhét. A felesége se fel nem kötötte magát, se semmi. Csak orvosságot szedett.

Mindenesetre Anthonynak semmi kedve sem volt ahhoz, hogy beússzon. A csikkje halk szisszenéssel hullott a tó felszínére. Felpillantott az égre, elvakult, és összevonta a szemöldökét. Egy pillanatra egyforma lett a két szemhéja. A nap magasan állt, délután háromra járhatott. A csikk kellemetlen ízét érezte a nyelvén. Az idő sehogy sem akart múlni. Ugyanakkor teljes sebességgel közeledett az évnýtó.

– A kurva életbe...

A kuzin felállt.

– Kiakadok tőled.

– Halál unalmas, de tényleg. Egyik nap se csinálunk semmit.

– Állj le.

A kuzin a vállára vetette a törülközőjét, felpattant a bringájára, elindult.

– Na, kapd össze magad. Odamegyünk.

– Hová oda?

– Mondom, hogy kapd össze magad.

Anthony belegyömöszölte a törülközőjét az ócska Chevignon háti-zsákjába, az edzőcipőből elöszedte a karóráját, és villámgyorsan felöltözött. Alig állította fel a BMX-ét, a kuzin már el is tűnt a tó körül kanyargó úton.

– Várj már meg, a kurva életbe!

Anthony gyerekkoruk óta mindig a nyakán lógott. Lánykorukban a két anya is úgy volt egymással, mint a borsó meg a héja. A Mougel lányok, így emlegették őket. Jó ideig állandó színfoltjai voltak a környékbeli táncmultságoknak, amíg férjhez nem mentek, mert jött a nagy szerelem. Hélène, Anthony anyja egy Casati fiút választott. Irène még rosszabbul járt. Egy szó, mint száz, a Mougel lányok, a pasik, az unokatestvérek, a férjek családjai egy húron pendültek. Ehhez a megállapításhoz elég, ha szemügyre vesszük, hogyan működtek ezek a házasságok, hogyan zajlottak a temetések vagy a karácsony. A férfiak keveset beszéltek és korán meghaltak. A nők színes álmokat dédelgettek, és az életet egyfajta derűvel fogadták, amely lassacskán eltompult. Ahogyan öregedtek, őrizték a melóba, kocsmázásba beledöglött, szilikózisos férjeik és országúton megölt fiaik emlékét, nem beszélve azokról, akik faképnél hagyták őket. Irène, a kuzin anyja éppen ilyen elhagyott feleség volt. A kuzin hirtelen, egyik pillanatról a másikra felnőtt. Tizenhat éves korára megtanult borotválkozni, engedély nélkül vezetni és kaját csinálni magának. Még dohányozni is joga volt a szobájában. Vakmerő volt és magabiztos. Anthony a pokolba is követte volna. Viszont egyre kevésbé volt kibékülve a saját családja szokásaival. Végso soron túl jelentéktelennek tartotta őket, a természetüket, a helyzetüket, a vágyaikat, még az unalomig ismert, alkalmi problémáikat is. Közöttük az ember munkanélküli, elvált, felszarvazott vagy rákos volt. Egyszóval átlagosak voltak, és mindaz, ami ezen kívül esett, többé-kevésbé elfogadhatatlannak számított. Így folyt az élet a családokban, felszínes dühkitörések, a mélyben halmozódó fájdalmak közepette, amelyek némi ávizspalinkával megöntözve egy pillanat alatt harsány multságba csaphattak át. Anthony mindinkább felsőbbrendűnek érezte magát. Arról álmodozott, hogy lelél.

Hamarosan a régi vasúti pályához értek, és a kuzin a csalánosba dobta a bringáját. Majd a sínekre kuporodott, és gyorsan szemügyre vette a Léo-Lagrange szabadidőközpontot, amely éppen a vasúti töltés alatt

terült el. A csónakház tárva-nyitva állt. Egy macska sem járt arra. Anthony leszállt a BMX-éről, és mellé lépett.

– Sehol senki – mondta a kuzin. – Elkötünk egy kenut, és odamegyünk.

– Tuti?

– Hát nem fogunk odáig úszni.

És a kuzin lerohant a töltésen, átszökkenve a burjánhó szederbokrokra és gazonra. Anthony a nyomában. Majrészott, és ez szuper volt.

Amikor bejutottak a csónakházba, eltartott pár pillanatig, hogy a szemük hozzászokjon a félhomályhoz. Szétszórt dióhéjak, egy 420-as dingi és fémállványokra erősített kenuk voltak bent. A vállfákra akasztott mentőmellényekből átható dohszag áradt. A hatalmas, kitért ajtókon át ráláttak a partra, a csillogó tóra, a sík vidékre, mintha egy mozivásznat vágtak volna a nyirkos árnyékba.

– Gyere, vigyük ezt.

Összehangolt mozdulattal akasztották le a kenut, amelyet a kuzin kiszemelt, majd megmarkolták az evezőket. Mielőtt kiléptek volna a hűvös csónakházból, megálltak egy pillanatra. Jó meleg volt. A távolban egy szörf éles barázdát húzott a tó felszínén. Nem jött senki. Anthonyn végigborsódzott a vásott tetteket megelőző, mámoros szédület. Ugyanolyan volt, mint amikor elemelt valamit a Prisuból², vagy a motorral bohóckodott.

– Gyere. Odamegyünk – mondta a kuzin.

És kiléptek, vállukon a kenu, kezükben az evezők. A Léo-Lagrange szabadidőközpontba többnyire ártalmatlan kölykök jártak, akiket a szüleik nyomtak be oda a tanév kezdetéig. Így ahelyett, hogy a városban csinálták volna a balhét, inkább lovagoltak vagy vízibicikliztek. A végén záróbilit tartottak, és mindenki smárolt meg titokban vedelt; az igazán firkásoknak olykor egy-egy felügyelő csajszi is sikerült befűzniük. De mindig akadt köztük néhány nem közönséges lökött, kis prosztó, akit most szalajtottak Mucsárról, és bunkósbottal neveltek illemre. Ha ilye-

nekbe botlik az ember, a legrosszabbra számíthat. Anthony igyekezett kivenni a fejéből ezt a gondolatot. A kenunak volt súlya. Le kellett vinni a partig, legalább harminc méterre. A hajó vágta a vállát. Összeszorította a fogát. Ekkor a kuzin lába beleakadt egy gyökérbe, és a kenu orra a földnek ütődött. Anthony megbotlott hátul, és érezte, hogy a kezét felvágja valami kemény dolog, egy száłka vagy egy kiálló szög. Térden állva vizsgálta szétnyílt tenyerét. Vértett. A kuzin már állt.

– Gyerünk, nem érünk rá.

– Pillanat. Nagyon fáj.

A sebet az ajkához emelte. A vér íze elöntötte a száját.

– Siess!

Hangok hallatszottak. Rohanni kezdtek, hurcolták a hajót, ahogy bírták, a lábuk elé néztek. A lendület vitte őket, derékig merültek a vízbe. Anthony a cigire gondolt, meg a sétálómagnóra a hátizsákjában.

– Ugorj be! – mondta a kuzin, aki a nyílt vízre lökte a kenu. – Gyorsan!

– Hé! – ordított mögöttük valaki.

Tisztán hallható férfihang volt. Több kiáltás is harsant, egyre közelebről.

– Hé, gyertek vissza! Hú!

Anthony úgy-ahogy felkapaszkodott a kenuba. A kuzin még egy utolsót taszított rajta, majd ő is beugrott. Mögöttük a parton egy fürdőnadrágos kölyök meg két felügyelőtanár torkaszakadtából üvöltött.

– Evezz! Húzzunk innen. Gyerünk!

A fiúk némi ügyetlenkedés után rájöttek a megfelelő módszerre, Anthony baloldalt húzott, a kuzin jobboldalt. A parton feldúlt kölykök nyüzsögtek és ordibáltak. A felügyelők eltűntek a csónakházban. Három kenuval jöttek ki.

Szerencsére az unokatestvérek hajója megnyugtató sebességgel szelte a tó vizét. Érezték, amint a víz ellenállása felkúszik a vállukba, lábuk alatt pedig a mámorító sebességet. Anthony látta, hogy vékony vérpatak csordul végig az alkarján. Egy pillanatra elengedte az evezőt.

– Jól vagy? – kérdezte a kuzin.

– Semmiség.

– Tuti?

– Naná.

A lábai közé hulló vércsöppök egy Mikiegér-fejet rajzoltak ki. A tenyerén keskeny vágás nyílt. A szájához emelte.

– Evezz! – bökte oda a kuzin.

Üldözőik kettesével-hármasával ültek a csónakokban a felnőttekkel együtt. Nem voltak túl messze, és Anthony minden erejét megfeszítve újra evezni kezdett. A tó fekete vize fölött hevesen tűzött a nap, milliányi fehér fénysugárral. A fiú érezte, hogy a homlokáról lecsorog az izzadság, végig az oldalán. A trikó a hátán szinte egygyé vált a bőrével. Anthony szorongott. Lehet, hogy kihívták a zsarukat.

– Mit csináljunk?

– Nem fognak utánunk jönni.

– Biztos?

– Evezz, a kurva életbe!

Egy pillanat múlva a kuzin irányt váltott a part mentén. Abban bízott, hogy így gyorsabban eléri a Pointut, a tavat kettéválasztó, keskeny földsváot. Ha elérik, pár percre kikerülnek az üldözők látómezejéből.

– Figyuzz! – mondta a kuzin.

A környező strandokon felágaskodtak a fürdőzők, hogy jobban lásanak, füttyültek, vagy buzdították őket. Anthony meg a kuzin szokás szerint mindig ugyanoda járt, egy viszonylag könnyen megközelíthető partszakaszra, amelyet Szemétlerakónak hívtak. Az a hír járta róla, hogy a közelében egy csatornanyílás található, ezzel magyarázható, hogy néptelen volt még a legsúfoltabb strandszezonban is. A tó körül voltak más fürdőhelyek is. Mögöttük a Léo-Lagrange központé. Arrább a kemping strandja. Távolabb az amerikai strand, ott tanyáztak a tahók. A Pointu túloldalán a hajósklub, az volt a legszebb, fenyőfákkal, csaknem szőke homokkal, kabinokkal és bárral, mint a tengerparton.